

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **K. Č.**, zastoupený Mgr. Barbarou Wilczkovou, advokátkou, sídlem Masná 1324/1, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 117, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2019, č. j. MSK 52736/2019, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2021, č. j. 59 A 18/2019 - 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2021, č. j. 59 A 18/2019 - 21, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Havířova vydal dne 7. 3. 2019 pod č. j. MMH/87598/2018-15 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 b., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 9. 2018. Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 6. 8. 2018 v 11.05 hodin v obci Havířov, na ulici Mánesova, jako řidič motorového vozidla SEAT Toledo, RZ X, neoprávněně stál v úseku platnosti přenosné svislé dopravní značky B 28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou E 13 s textem „6. 8. 18“ a „11-14 h“. Tímto jednáním žalobce z nedbalosti porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, které Krajský soud v Ostravě v záhlaví označeným rozsudkem vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se žalovaný náležitě nevypořádal s argumentací žalobce a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce dle krajského soudu v předchozím řízení přestřel věrohodnou skutkovou verzi, jíž se měl žalovaný náležitě zabývat, nikoli ji bez dalšího prohlásit za nemožnou. Dle krajského soudu žalobce mohl na parkoviště přijet tak, jak po celou dobu řízení tvrdil, přesto se žalovaný těmto tvrzením nevěnoval a neprováděl žádná další zjištění za účelem ověření viditelnosti umístěného dopravního značení za okolností popsaných žalobcem. Krajský soud tak s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021 č. j. 8 As 380/2018 - 31, žalovanému vytkl, že bez dalšího prohlásil tvrzenou skutkovou verzi žalobce za nemožnou, aniž se s ní vypořádal. Takový postup nelze dle krajského soudu aprobovat. Zavázal proto žalovaného, aby se v dalším řízení zabýval žalobcem tvrzenými skutkovými okolnostmi a vyhodnotil, zda na jejich základě lze bez důvodných pochybností dospět k závěru o viditelnosti umístěného dopravního značení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Nesouhlasil se závěry krajského soudu, že se nedostatečně zabýval skutkovým stavem věci. Dle jeho názoru žalobcova tvrzení nebyla způsobilá zjištěný skutkový stav věci zpochybnit. Správní orgány nerozporovaly, že žalobce kolem dopravního značení neprojel, jelikož na parkoviště přijel jinou ulicí (z jiného směru). Je však nesporné a nepochybné, že s vozidlem zaparkoval přímo vedle umístěného dopravního značení (na prvním parkovacím místě), měl tedy povinnost ověřit, vedle jaké dopravní značky zastavil, nikoli se dovolávat toho, že k němu byla sdělovací část dopravní značky otočena zadní částí. Dle stěžovatele byl žalobce jako řidič povinen se řídit dopravním značením, dbát určité míry opatrnosti, a tedy se přesvědčit o tom, v působnosti jaké dopravní značky se při zastavení na konkrétním místě nachází. Vzhledem k tomu, že žalobce zaparkoval přímo vedle dopravního značení a jako řidič byl povinen sledovat dopravní situaci kolem sebe, a to tím spíše, že dle vlastního tvrzení prováděl parkovací manévr předchozího dne 5. 8. 2018 (před účinností dopravního značení) v nočních hodinách, musel při zajíždění na parkovací místo dávat pozor, aby do přenosného dopravního značení nenarazil. V souzeném případě se tedy dle stěžovatele nelze dovolávat ani toho, že v době žalobcova příjezdu na místo již byla venku tma. Za daných (řádně zjištěných a nesporných) skutkových okolností nelze dle stěžovatele aprobovat závěr, že by řidič nebyl povinen se přesvědčit, vedle jakého dopravního značení zastavil. Stěžovatel doplnil, že dopravní značení se v místě nacházelo po dobu 17 dnů před jeho účinností. Ani tuto skutečnost žalobce nerozporoval a neuvedl konkrétní důvody, které by jeho vědomost o umístěné dopravní značce vylučovaly. Argumentoval pouze tím způsobem, že na místo přijel předchozího dne za tmy a z jiného směru jízdy. Stěžovatel zároveň konstatoval, že za jiných skutkových okolností by bylo na místě uplatnění zásady *in dubio pro reo*. Pokud by totiž žalobce s vozidlem zaparkoval v mnohem větší vzdálenosti od umístěného

pokračování

přenosného dopravního značení, nebylo by možno vyloučit jinou tvrzenou skutkovou verzi, ani po žalobci požadovat, aby se chodil přesvědčit, zda se ve větší vzdálenosti od vozidla nenachází dopravní značení, které by mohl porušovat. Takové skutkové okolnosti však v souzené věci nenastaly. Žalobce zaparkoval s vozidlem přímo u umístěného dopravního značení, a tedy dopravní značení vidět mohl a měl. Žalobce měl v takovém případě zachovat potřebnou míru opatrnosti a přesvědčit se o významu dopravního značení, kolem kterého jako řidič (nejpozději při odcházení od vozidla) musel projít. Dle stěžovatelova názoru tedy v projednávaném případě nebylo třeba provádět v řízení další dokazování za účelem náležitého zjištění skutkového stavu.

[5] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Doplnil, že po celou dobu řízení jsou jeho tvrzení konzistentní, již dva dny po spáchání přestupku se dostavil na Městskou policii Havířov, kde vyjádřil svůj nesouhlas s uznáním viny. Žalobce poznamenal, že pouhým pohledem do fotografické mapy u dotčeného parkoviště je zřejmé, že přijížděl-li na parkoviště z ulice Rossenbergových, pouze přešel ulici Mánesovu a zaparkoval na parkovacím místě. Tím, že žalobce ulici pouze přešel a že se dopravní značení nacházelo souběžně se směrem jízdy, bylo střetnutí s ním prakticky vyloučeno (nadto za tmy a při způsobu jeho natočení). Žalobce nepokládal za relevantní stěžovatelovu argumentaci, že si musel dopravního značení povšimnout v období předchozích 17 dnů před jeho účinností, po které bylo na parkovišti umístěno. Opakovaně zdůraznil, že s ohledem na specifickou polohu parkoviště (na protější straně vůči ulici Rossenbergových), po které žalobce běžně jezdí (a jezdil i v rozhodné době), nelze s jistotou určit, že si dopravního značení musel povšimnout. Těžko lze po řidiči požadovat, aby při provádění odbočovacího manévru (z ulice Rossenbergových na ulici Mánesovu) ještě sledoval přenosné dopravní značení, které by v takovém případě bylo zřetelně viditelné pouze při pohledu do zpětného zrcátka po provedení odbočení na ulici Mánesovu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[7] Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že stěžovatel náležitě nezjistil skutkový stav věci, a vytkl mu, že v řízení nečinil další zjištění za účelem potvrzení či vyvrácení skutkové verze, kterou v řízení předestřel žalobce. S tímto závěrem krajského soudu se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[8] Jak je patrné z obsahu předloženého správního spisu, správní orgány ve vydaných rozhodnutích vycházely z následujících zjištění. Žalobce s vozidlem zaparkoval na parkovišti nacházejícím se v Havířově na ulici Mánesova, a to přímo vedle přenosného svislého dopravního značení „Zákaz zastavení“ s dodatkovými tabulkami obsahujícími datum „6. 8. 18“ a časové omezení „11-14 h“. V časovém rozmezí uvedeného dne probíhalo na parkovišti tzv. blokové čištění komunikace. Dopravní značení bylo umístěno z obou stran parkoviště na ulici Mánesova ode dne 20. 7. 2018 (viz sdělení Technických služeb Havířov a.s. ze dne 15. 2. 2019). Popsané skutkové okolnosti jsou ve správním spisu doloženy také fotodokumentací zachycující žalobcovo vozidlo stojící na parkovacím místě bezprostředně vedle dopravního značení (včetně zakreslení v mapě),

vyrozuměním pro nepřítomného řidiče dopravního přestupku, fotografií výjezdu z ulice Rossenbergových na ulici Mánesovu, fotodokumentací dokládající umístění dočasného dopravního značení na obou stranách parkoviště a výpovědi svědka při ústním jednání dne 6. 2. 2019 – strážníka městské policie). Žalobce na ústním jednání, které se ve věci konalo dne 6. 2. 2019 (viz protokol č. j. MMH/87598/2018-11), potvrdil, že se na fotografii pořízené na parkovišti nachází jeho vozidlo na prvním parkovacím místě, tedy přímo vedle přenosného dopravního značení. Žalobce rovněž uvedl, že jako řidič vozidlo na uvedené místo zaparkoval kolem desáté hodiny večerní předchozího dne, žádnou dopravní značku neviděl. Zároveň vypověděl, že dopravní značka nebyla umístěna při výjezdu z ulice Rossenbergových (tedy ze směru žalobcovy jízdy). Tuto skutečnost potvrdila také výpověď strážníka městské policie.

[9] V řízení taktéž nebylo sporné, že dopravní značky byly po obou stranách parkoviště umístěny způsobem, aby jejich sdělovací část byla viditelná z ulice Mánesovy. Tuto okolnost správní orgány odůvodnily tím, že se dopravní značení umísťuje tak, aby bylo viditelné v obou směrech pro řidiče jedoucí v jízdním pruhu komunikace, při které se nachází úsek (zde parkoviště), pro který zákaz či omezení platí. Z toho dle správních orgánů plyne, že dopravní značka nemohla být umístěna proti ulici Rossenbergerových. Správní orgány obou stupňů dále nečinily sporným, že při vjezdu na parkoviště z ulice Rossenbergových (tedy ze směru jízdy tvrzeném žalobcem, který správní orgány taktéž nezpochybňovaly) bylo dopravní značení otočeno k příjíždějícímu vozidlu zadní stranou. Dospěly však k závěru, že pokud žalobce dne 5. 8. 2018 zaparkoval vozidlo (kde zůstalo stát až do dne 6. 8. 2018) přímo vedle přenosného dopravního značení, z jehož tvaru navíc bylo zřejmé, že se jedná o zákazovou značku, bylo na odpovědnosti žalobce a jeho opatrnosti zkontrolovat dopravní situaci a přesvědčit se, vedle jakého konkrétního dopravního značení zastavil. Za skutkových okolností dané věci tedy bylo povinností žalobce ověřit, zda vozidlo nestojí v místě, kde to dopravní značení, jímž byl žalobce povinen se řídit, (ne)vylučuje. Dle správních orgánů pak v souzeném případě uvedené platilo tím spíše, že žalobce dle vlastního tvrzení prováděl parkovací manévry v nočních hodinách předchozího dne 5. 8. 2018 (před účinností dopravního značení), kdy musel při zájždění na parkovací místo dávat pozor, aby do přenosného dopravního značení nenarazil.

[10] Stěžovatel rovněž připustil, že za jiných skutkových okolností by bylo třeba přistoupit k uplatnění zásady *in dubio pro reo*, a to v situaci, kdy by žalobce s vozidlem zaparkoval nikoli přímo u dopravní značky, kolem které musel nejpozději při vystoupení a opuštění vozidla projít, ale v mnohem větší vzdálenosti. Pak by totiž dle stěžovatele skutečně nebylo možno vyloučit, že řidič dopravní značení nemohl vidět, a zároveň by nebylo možné po něm požadovat, aby se chodil přesvědčovat o tom, zda se na okraji parkoviště (ne)nachází nějaká dopravní značka, kterou by mohl porušovat. Je však zřejmé, že o takové skutkové okolnosti se v souzeném případě nejednalo.

[11] V návaznosti na výše uvedené je tedy zřejmé, že mezi účastníky řízení vůbec nebyl sporný skutkový stav věci, který by stěžovatel byl povinen v dalším řízení zjišťovat či jakkoli doplňovat, včetně provádění doplňujícího dokazování. Není zřejmé, jaké další okolnosti by měl stěžovatel v dalším řízení zjišťovat. Po celou dobu řízení je spor mezi účastníky řízení veden toliko v rovině právního hodnocení zjištěného skutkového

pokračování

stavu, tj. zda za daných skutkových okolností žalobce mohl a měl dopravní značení vidět (případně je zkontrolovat a přesvědčit se o něm) a zda svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku. Krajský soud tak v dalším řízení bude povinen v tomto ohledu zjištěný skutkový stav vyhodnotit, včetně správnosti a zákonnosti závěrů správních orgánů, zda se žalobce dopustil vytykaného přestupku.

[12] Pokud tedy krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku odkazoval na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 As 380/2018 - 31, dle kterého *„ucelený důkazní řetězec obecně postačuje k vyslovení viny. Jiná situace nastane tehdy, pokud obviněný předešle vlastní verzi skutkového děje, respektive svým tvrzením zpochybní skutkový průběh, který vyplývá z dosud provedených důkazů, a k prokázání vlastní verze navrhne důkazy. V tento okamžik vzniká důvodná pochybnost a již nelze učinit závěr, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Teprve pokud je tvrzená verze skutkového děje zcela nepravděpodobná, respektive nemožná, lze s jistotou tvrdit, že ani po provedení obviněným navržených důkazů nebude připadat v úvahu jiný možný skutkový průběh“*, Nejvyšší správní soud konstatuje, že citovaný rozsudek na nyní posuzovaný případ nedopadá. Z výše uvedeného je zřejmé, že zásadní rozdíl mezi citovaným případem a nyní souzenou věcí spočívá v tom, že v tomto řízení žádný z účastníků skutkový stav věci nerozporoval. Spor je mezi nimi veden toliko v rovině jeho právního hodnocení. Argumentoval-li krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku shora citovanými závěry rozsudku č. j. 8 As 380/2018 - 31, nelze je v souzené věci pokládat za příléhavé.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také jen „s. ř. s.“), zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku. V dalším řízení se tedy krajský soud bude zabývat věcným posouzením správnosti a zákonnosti správními orgány provedeného hodnocení skutkového stavu věci, který byl dostatečně zjištěn a je mezi účastníky řízení nesporný, a tedy nebylo třeba jej doplňovat.

[14] V dalším řízení rozhodne krajský soud také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2022

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu